

El PP balear **cerca** la sortida del **laberint**

La profecia de Jaume Matas, que el Pacte de Progrés cauria abans d'acabar el 2000, no s'ha complert. De fet, sembla que el seu pas pel ministeri sigui la millor assegurança de l'actual govern progressista nacionalista i ecologista.

El PP balear sembla que es trobi dins un laberint, cercant-ne la sortida, però amb una vena als ulls.

Després de les eleccions autonòmiques, els conservadors balears passaren a l'oposició. Però se'n van refer immediatament i, amb l'ajuda de les organitzacions socials conservadores —especialment les agràries—, començaren una dura pressió contra el govern del Pacte de Progrés que semblava que podia malmetre l'experiment polític fet per PSIB, PSM, UM, EU, els Verds i els Pactes progressistes d'Eivissa i Formentera, un experiment que havia permès el primer govern progressista, nacionalista i ecologista de les Illes.

L'ofensiva conservadora començà tot d'una després de les eleccions i va viure el moment de màxima intensitat entre la tardor del 1999 i la primavera de 2000. El mes d'octubre del 1999 el PP va fer el congrés balear. Era un congrés difícil. El PP era per primera vegada a l'oposició i semblava molt dividit entre les "famílies". Qui havia estat president del govern insular (1996-99), Jaume Matas, en substitució de Cristòfol Soler (1995-96), el qual havia substituït Gabriel Canellas (1983-1995), es presentava tot sol a la presidència del partit. Això sí, després de l'estiu del 1999, durant el qual, qui solia passar per delfí de Gabriel Canellas, la delegada del govern espanyol a les Balears, Catalina Cirer, havia fet moviments per mirar de presentar-se com a alternativa a Matas. Finalment en desistí i Matas fou elegit president. Matas, ara ministre, semblava que havia aconseguit de tranquil·litzar el partit o, si més no, que les guerres intestines que

haviem caracteritzat la vida domèstica del PP d'ençà de la dimissió de Canellas (juliol del 1995), forçada per Aznar, no esclatassin en públic.

En aquest congrés Jaume Matas va fer un discurs, com a nou president dels conservadors illencs, ple de significació política. Va augurar que la situació, al seu entenen "desastrosa" per culpa del govern "anti PP", es podria redreçar en el "termini d'un any". Gairebé cap analista ni polític no va dubtar del sentit últim de la profecia de Matas: l'ofensiva conservadora prosseguiria amb l'objectiu d'esbotzar el Pacte de Progrés.

Aquell mateix mes Matas, com a cap de l'oposició (el PP és l'únic partit de l'oposició al Parlament illenc) es va encarar en el debat de política general balear amb el nou president, Francesc Antich. Matas aconseguí de vèncer clarament Antich amb un discurs d'atac que possiblement va agafar fora de joc el president. Significativament, quan s'acabà el debat, la majoria dels parlamentaris conservadors sortiren del Parlament enrevoltant Matas bo i celebrant aquella "victòria", segons que va poder veure directament aquest setmanari. No era la imatge d'un grup de polítics acabats de passar a l'oposició, sinó més aviat la de qui se sap a prop de tornar al poder.

Durant els mesos següents (novembre-març) la pressió conservadora, política, social i dels mitjans va anar augmentant. I arribaren les eleccions generals, el 12 de març. Enmig d'aquella onada conservadora espanyola i de tantes dificultats de coordinació i d'aterrament al poder

A l'esquerra, Jaume Matas, ministre i president del PP balear; els rumors ja el descarten com a candidat popular per a les autonòmiques del 2003. A la dreta, Catalina Cirer, delegada del govern central a les Balears, considerada per molts la millor candidata possible.

del Pacte de Progrés, semblava que un resultat gaire bo del PP seria l'escac i mat al nou govern.

El resultat no solament va ser bo per al PP, sinó brutal: quasi el 54% dels votants balear optaren pels conservadors. Mai no s'havia arribat a tant. Només UCD, a les generals de 1977, havia superat d'unes dècimes el 50%. El cop va ser atüidor i, és clar, la pressió contra el Pacte de Progrés es va intensificar encara més. (Després, el president Antich ha confessat que durant la primavera del 2000 va creure que podia caure.)

Però aleshores passà la cosa més estranya: Aznar va fer ministre Matas. Tot i que la feta es va "vendre" com una operació (tipus Piqué o Mayor Oreja) de projecció amb vistes a les eleccions autonòmiques del 2003, el resultat, quasi un any després, són que el PP es troba en una situació difícil.

El nomenament de Matas ha significat, paradoxalment, l'inrevés d'allò que les anàlisis preveien. Allunyat de la política balear, ha hagut de delegar. Però no n'ha volgut perdre el control. Així, designà

portaveu parlamentari un home de confiança (l'ex-conseller de Turisme del PP, José María González Ortea). D'una altra banda, qui era considerat un "bon candidat" pel PP, si més no a Mallorca, Jaume Font (batlle de Sa Pobla), que ha manifestat moltes vegades la seva predisposició a pactar amb els nacionalistes, es va enfrontar amb Matas i aquest aconseguí de defenestrar-lo i el féu renunciar a ser president del PP de Mallorca. El perfil públic dels altres aspirants a succeir Matas també s'ha esvaït totalment. Curiosament, quan som a punt de fer un any de les eleccions generals, el fet que Matas sigui ministre i controli fèrriment el PP balear a distància s'ha convertit en la millor assegurança del govern del Pacte de Progrés. Els conservadors sembla que tinguin les mans fermades, a les Balears; ahora, la projecció de Matas es va enfosquint, i com més va més. Les enquestes diuen, una vegada i una altra, que Matas és dels membres del govern Aznar més mal considerats. La contestació del Pla Hidrològic no aventura cap canvi. El pas pel ministeri, doncs, no

sembla que li doni més possibilitats com a candidat del PP a les Balears per al 2003, sinó més aviat a l'inrevés.

Però, ahora, dintre el PP illenc, ningú no es vol moure públicament. Catalina Cirer, considerada per molts, i amb diferència, la millor candidata possible, és molt allunyada de Matas i es manté en un discret pla públic, atrinxerada a la Delegació del Govern. El defenestrat Jaume Font ha plegat veles i s'ha tancat a la batllia de Sa Pobla. González Ortea no vol ser candidat. Els altres noms, com el del diputat Joan Flaquer, ja no surten a les apostes sobre candidats o hi surten ben poc. Per acabar-ho d'adobar, ara comencen a circular pels ambients polítics rumors dient que, finalment, Matas no serà candidat.

La imatge més exacta d'allò que és avui la situació del PP balear és la d'un partit que, esgarriat dins un laberint, en cerca desesperadament la sortida, però amb una vena als ulls... posada des de Madrid.

Miquel Payeras